

flickan samt gruppen förde sig på var ett tecken på att någonting var fel. Flickan såg, enligt Tilda, inte ut att veta sin plats och isolerade sig själv från gruppen. Mamman tolkar det som att det hade kunnat vara gruppens dynamik som var bristande och utlöste flickans omaka beteende. En man kliver in i kupén och deltar i konversationen, han frågar artigt om det går för sig att slå sig ner och tar en plats bredvid Tilda. Mannen delar med sig av sin syn kring det hela, han menar att flickan kan ha sett ut att ha en tillhörighet i en grupp fast hon inte kände likadant inombords. Mannen tillägger att det är svårt i den åldern att veta sin plats i världen, det finns inte många som kommer till den insikten vid vuxen ålder heller. Mannen lämnar kupén, varken Tilda eller hennes mamma märker det. Tilda känner hur hennes hjärta blir varmt. Hon tar ett djupt andetag och tittar på sin mamma, de lägger ner den konversationen. Tilda sitter och tittar ut genom fönstret återigen. Med en graciös handgest landar fingrarna mot det kalla glaset och armbågen mot bordet. Hon får syn på en tjej i 17-årsåldern i ett hus som står och tittar på sin spegelbild, hon vrider och vänder sig, suger in vissa delar av kroppen och korrigerar, delar av sitt utseende som, enligt henne, är felande. Det gör ont i Tilda när hon bevittnar det och håller kvar blicken så långt det bara går men hon far framåt och ser inget mer av det huset.

“30 minuter kvar till slutdestinationen.”

Tildas mamma ser en man med sin dotter bortom glasets barriär och hela hennes ansikte blir stumt. Tilda tittar ut hon med och förstår vad mamman tänker på. Tildas morbror hade gått bort och just den synen påminde hennes mamma om honom. Han var skämtsam med henne och oerhört omtänksam, vilket kunde genomskådas trots att han hade svårt att uttryckligen visa det. Tilda fick sin mamma att lätta upp, få henne att komma ihåg när han brukade vara med i deras konversationer, samt när han alltid skulle dela med sig av sina åsikter. Tildas morbror såg alltid helhetsbilden när varken Tilda eller hennes mamma gjorde det, precis som de hade diskuterat när de var på tåget.

Tilda och hennes mamma såg ut genom fönstret en sista gång. De såg en kvinna med man och barn. Tildas mamma sneglade över åt sin dotters håll och såg hur hon tittade ut genom glaset en sista gång innan tåget stannade med en blick av lycka och känslan av att hon äntligen hade kommit till ro med sig själv och fått ett sådant älskvärt liv. De börjar ta på sig sina ytterkläder med vemod då de vet att kylan väntar som ett brev på posten när de kommer ut. Men också ett vemod då de hade haft ett sådant berörande samtal med varandra, samt att känslan i den kupén aldrig skulle kunna gå att återskapas, den var speciell. De tar sina väskor och stiger av tåget ut på perrongen. Tilda och hennes mamma andas in den friska och klara luften. Mannen som hade varit i deras kupé tidigare står med en tår i ögat och tittar på dem när de går iväg. Sakta följer han med vindens dans och kvar står nu Tilda och hennes mamma, väntandes.

-Tänk vad långt jag har kommit mamma, sade Tilda med stolthet.

Tildas mamma svarar med stor övertygelse och lugn: “Det har du verkligen gjort Tilda”.